

De Toverspel

Het was misschien gelukt, maar wat had het hem gekost? Terugdenkend kon hij zich niet eens voorstellen of dat het wel waard geweest was. Ja, Mozart zou hij natuurlijk altijd gered hebben uit de handen van de vier dwaze dames. Het verlies van z'n hondje had hem ook zoveel verdriet gedaan en er zijn maar weinig hondjes die kunnen zingen. Tom dacht er nog even over na en mompelde toen hardop: 'Hoe kom ik er toch bij... er zijn helemaal geen hondjes die kunnen zingen, alleen Mozart.' Hij grinnikte een beetje. Het was tenslotte een heel bijzondere hond.

Gisteren was het allemaal begonnen. Ze waren samen een stukje gaan wandelen in het bos, zoals eigenlijk elke dag. En ook elke dag kwamen ze langs het oude, enigszins vervallen huisje wat daar aan de rand stond. Het was niet zo vervallen dat het onbewoond leek, want het tuintje en de haag er omheen waren weliswaar redelijk wild, maar bleven toch iets toegankelijk en uitnodigend hebben. Het was meer een onbestemde vorm van vervallenheid, alsof de tijd er eigenlijk geen invloed op had. Het seizoen maakte eigenlijk ook niet uit. Het was er altijd groen en er bloeiden bloemen die Tom niet helemaal kon thuisbrengen. Ze liepen langs het poortje wat gevormd werd als ingang van de haag en Tom wierp een nieuwsgierige blik richting het huisje.

Dit keer klonk er aantrekkelijke muziek, wat uit de richting van het huisje zelf leek te komen. Tom herkende het deuntje meteen en ook Mozart spitste zijn oren. Vrolijke tonen vermengden zich met het geluiden van het bos. Het geruis van de bomen en het kwinkeleren van de vogels volgden de cadans van de piano die de boventoon voerde. Alsof er een dirigent bij stond, zong Mozart precies op het goede moment met zijn sopraanstem het Italiaanse liedje mee. 'Un moto di gioia mi sento nel petto...' begon het diertje... En plotsklaps veranderde alles.

De warme lenteachtige dag waar Tom en Mozart hun wandeling mee waren begonnen werd letterlijk bij bliksemslag dreigend koud en guur. Het regende nu ook een beetje. Het was alsof iemand het licht uit had gedaan, terwijl het toch midden op de dag was geweest. Alle vrolijkheid was ineens verdwenen. Tom keek om zich heen en zag dat hij ook niet meer voor de ingang van het huisje stond. Er was helemaal geen huisje. Hij werd nu toch ook een beetje bang. Hij tuurde bibberend om zich heen. De plotselinge weersomstandigheden zorgden dat hij nog geen tien meter ver kon zien. Ineens zag hij vier zwakke lichtschijnselen, rood, groen, blauw en geel op en neer wippend, op het deuntje wat nog steeds nagalmde in zijn hoofd. Mozart was natuurlijk gestopt met zingen. Maar waar was Mozart eigenlijk?

'Mozart!' riep Tom. Uit de richting van de vier schijnsels hoorde hij nog even de bijzondere sopraanstem verder gaan: '...Che annunzia diletto In mezzo il timo... Kaii!' en toen was het stil. Na een tijdje hoorde hij heel nare kraakstemmen in koor op dezelfde tonen van het deuntje, maar dan heel traag en dreigend, zeggen: 'Jouw hond is gevangen, hij vervangt ons verlangen. Wij zijn de vier heksen, die willen relaxen. In kleuren gedacht en geluiden van pracht, geeft jouw zingende hond onze vrolijkheid kracht.'

Daarna ging een van de stemmen verder en zei: 'Bij ons zal jouw hondje nooit meer zingen. Zijn magische stem zal van ons zijn, zodat we boven op de berg kunnen dansen bij het maanlicht.' Kraaaaak-flits! Weer die bliksemslag, maar nu flitste ook het licht weer aan en stond Tom zoals het eerst was, voor de heg naar binnen te kijken. Er stond alleen geen tijdloos vervallen huisje meer, maar een ruïne. De tuin en heg waren nu ook volkomen verwilderd en dor.

Tom was er helemaal beduusd van en hij was heel bang geweest. Hij voelde zijn hart nog racen en paniek maakte zich van hem meester. Hij snapte eigenlijk niet wat er nu precies gebeurd was, behalve dat zijn lieve Mozart er nu ineens niet meer was. Wat nu? Het diertje was ondertussen toch al vier jaar en van jongs af aan zijn maatje. Na een jaartje ging Mozart ineens meezingen met de klassieke muziek die papa altijd draaide. Een heel magisch moment was dat. Dat gaf Tom ook een reden om z'n vader beter te leren kennen, nadat zijn moeder was overleden. Uiteindelijk kregen ze met z'n drieën veel plezier in het luisteren naar klassieke muziek, terwijl Mozart soms meezong. Ze gingen ook steeds vaker andere leuke dingen samendoen. Hij wist alleen niet hoe het hondje nou precies in hun leven was gekomen. En terwijl al die gedachten door zijn hoofd dwaalden, voelde hij nu toch ook tranen opwellen.

De warme lentedag was wel weer helemaal terug en de aanwezigheid van de geluiden, kleuren en fijne geuren van de natuur stelden hem langzaam gerust. Wat had de heks ook alweer gezegd? Ze zouden dansen op de berg. Hij was daar al heel vaak met papa geweest en kende de routes ook heel goed. Het ene pad leidde door een vrij donker deel van het bos omhoog, maar er was ook een klim mogelijk via de rotsen. Dan kon hij straks met maanlicht de weg niet kwijtraken en zou hij er vast nog op tijd zijn om Mozart weer terug te krijgen. Ondertussen was het beginnen te schemeren en hij vond het bos ook wel een beetje eng 's nachts. Alles leek nog zo kortgeleden en nu was het toch al avond. Hij besloot dat hij moest opschieten.

Tom droogde zijn betraande wangen en begon kordaat de berg te beklimmen. Hij merkte al snel halverwege te zijn en dacht zelfs gezang te kunnen horen. Het klonk niet eens heel onaangenaam en het had zelfs iets vrolijks. Uiteindelijk boven aangekomen, bestudeerde hij voorzichtig glurend van achter de rotsen, het wonderlijke tafereeltje wat zich daar

voltrok. Vier tanige dames die verder volledig in het zwart gekleed waren, dansten er een ingewikkelde en levendige rondedans in het maanlicht en ze zongen: 'Wij zijn de vier heksen, die willen relaxen. In kleuren gedacht en geluiden van pracht, hebben wij liefde gebracht.' Ze hadden alle vier een gekleurde muts op, die leek te gloeien onder het maanlicht: rood, groen, blauw en geel. Tom wist niet goed wat hij nu moest doen, om Mozart te redden. Hij kon z'n vriendje in het midden aangelijnd zien staan, met een soort van muilkorf. Plotseling bewoog iets lichtgevend geels heel dichtbij en tot grote schrik van Tom keek hij ineens in de felblauwe ogen van een van de heksen...

'Hallo Tom, fijn dat je ook kon komen!' Tom trok lijkleek weg en voelde de moed in zijn schoenen zakken, want hij was nog zo voorzichtig geweest en nu was hij ontdekt. 'Eh...' stamelde hij. 'Kom maar achter die rots vandaan hoor, er gebeurt je niks,' zei de heks goedgehumorst. 'Ik ben Geel, de kleurenheks. Wij dansen bij volle maan om het einde van de betovering te vieren en je bent precies op tijd om Mozart weer op te halen,' zei de heks. Tom was helemaal verbouwereerd. 'Maar eh...' begon hij weer. 'Joh, geeft niks,' ging Geel verder, 'heel begrijpelijk als je zo je maatje verliest, maar het was even nodig. Mijn zussen rood, groen, blauw en ik hebben de toverkracht om voor mensen een verlies te verzachten. Wij staan onze kleur in het leven dan tijdelijk af, om anderen er weer bovenop te helpen, maar er komt een tijd dat we het weer terugnemen.'

'Mozart is nu weer helemaal van jou. Hij zal alleen niet meer zingen. Dat deed hij namelijk met onze mooie stemmen. Zo hebben wij hem betoverd naar jou toe gestuurd.' Rood, Groen en Blauw waren ondertussen met Mozart komen aanlopen. 'Hoi Tom!' zeiden ze in koor. Eh, hoi Rood, Groen en Blauw,' zei Tom. 'Dankjewel voor het op tijd terugbrengen van onze vrolijkheid en stemmen,' zeiden de vier heksen tegelijkertijd, 'Precies met volle maan. Het ritueel is nu voltrokken en de betovering verbroken.' Hun gekleurde mutsjes lichtten fel op van blijheid en ze lachten alle vier. 'Het is tijd voor afscheid. Je zal weer terug zijn waar je ons het eerst ontmoette,' zei Geel. 'Je kan nu wel weer verder met alleen je eigen levensvrolijkheid.' De pianogeluiden van het deuntje van Mozart vulde de lucht, de vier kleuren dansten ritmisch op en neer en 'kraak-flits', voor de derde keer veranderde de wereld om Tom heen.

En nu stond hij dus grinnikend voor de poort van het huisje alsof het allemaal nooit gebeurd was. Dit keer stond zijn hondenmaatje Mozart gelukkig ook weer kwispelend naast hem. Het lenteleven leek bijna een feestje te vieren in het bos en Tom dacht zelfs de muziek nog te kunnen horen. Mozart blafte vrolijk, Tom gaf 'm een ferme knuffel en zei: 'Je bent nog steeds een bijzondere hond, maar nu is het wel even genoeg avontuur. We gaan naar papa, samen muziek luisteren en in alle kleuren vertellen wat we hebben meegemaakt!'